

Arrest

nr. 184 394 van 27 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 26 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die loco advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 19 augustus 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 1 september 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekster reeds werd aangetroffen in Italië op 25 juli 2016 naar aanleiding van een illegale binnenkomst.

1.3. Verzoekster wordt 5 september 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 22 september 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 13, eerste lid van de Dublin III-verordening.

1.5. Daar binnen de overeenkomstig artikel 22, eerste lid van de Dublin III-verordening voorziene termijn geen antwoord werd ontvangen inzake het overnameverzoek, wordt Italië op grond van artikel 22, zevende lid van deze verordening geacht in te stemmen met het overnameverzoek en verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 december 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [A.]

voornaam: [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit: Soedan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 01.09.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 25.07.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië geregistreerd werden.

De betrokkene, staatsburger van Soedan, werd verhoord op 05.09.2016 en verklaarde dat ze Soedan in maart 2016 verliet om naar Egypte te reizen om er tot ongeveer 16.07.2016 bij een vriendin in Caïro te verblijven. Ze gaf aan vervolgens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te hebben betreden. In Italië werden op 25.07.2016 te vingerafdrukken van de betrokkene wegens illegale binnenkomst geregistreerd. Ze gaf aan tot ergens in augustus 2016 in een opvangcentrum te hebben verbleven alvorens naar Frankrijk door te reizen om er 10 dagen in Parijs te verblijven. Ze verklaarde vervolgens met een taxi naar België te zijn gereisd om er op 18.08.2016 aan te komen. De betrokkene diende op 01.09.2016 een asielaanvraag in.

Op 22.09.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat ze geen specifieke reden had om voor België te kiezen, maar dat ze er per toeval terecht kwamen. De betrokkene verklaarde geen problemen te hebben met Italië, wanneer haar rechten er gerespecteerd worden.

De betrokkene verklaarde dat ze geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden heeft.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van

hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand, verklaarde de betrokkene dat ze maagproblemen en reuma aan de voeten heeft. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1986 geboren alleenstaande vrouw zonder kinderen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de het feit dat de betrokkene verklaarde over een heel goede gezondheid te beschikken en geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer naar het eerder vermelde AIDA-rapport, waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van

personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopieën van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens

onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 22.09.2016 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De bestreden beslissing is gesticht op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 22(7) van de Dublin III verordening. De verwerende partij is van oordeel dat Italië de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster.

De verwerende partij beweert: “Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd” (bestreden beslissing, p. 1).

De verwerende partij erkent dat Italië geen antwoord heeft gegeven aan het verzoek tot overname die aan de Italiaanse autoriteiten werd gericht op 22.09.2016. Dit, allerm minst, aanduidt dat de Italiaanse autoriteiten geen gevolg (kunnen) geven aan de verzoeken die hen gestuurd worden in het kader van de behandeling van asielaanvragen.

De verwerende partij beweert dat de recente bronnen over Italië geen aanleiding geven te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor Dublin-terugkeerders die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van de EU-Handvest.

Ze baseert zichzelf op twee bronnen :

- Het rapport over Italië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database”, up-to-date tot december 2015 (AIDA-rapport);

- Het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie “Schweizerische Flüchtlingshilfe”, van augustus 2016 (SFH-rapport).

Het SFH-rapport (pagina 23) meldt dat Dublin-terugkeerders, wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing, altijd naar Roma of Milaan worden overgedragen als Italië geen antwoord heeft gegeven aan het verzoek tot overname. Het rapport leert dat in de luchthavens van Roma en Milaan slechts één NGO, die bijstand verleent aan Dublin-terugkeerders die een asielaanvraag willen indienen, operationeel zou zijn (pagina 23). Zou die NGO werkelijk bestaan en operationeel zijn, het is opmerkelijk dat de Italiaanse Staat zijn verantwoordelijkheden ontdoet en zich op het werk van de civiele maatschappij verlaat. Die NGO krijgt geen inlichting over de overgedragen personen. De NGO probeert een huisvesting te vinden maar vaak moeten ze de eerste nachten in de luchthavens doorbrengen, zonder matras en deken (pagina's 25 en 26). Er is geen meer specifieke opvangstructuren voor de “Dublin-verordening” overgedragen personen. Het SFH-rapport meldt dat Dublin-terugkeerders meestal in een CAS of een ander centrum voor de eerste opvang worden overgebracht in afwachting van een toewijzing naar andere opvangstructuren en verwijst naar grootschalige problemen en naar de verzaaiing van het Italiaanse opvangnetwerk. Het feit dat het AIDA-rapport over Italië geen gewag maakte van problemen qua het reguliere opvangnetwerk is niet langer relevant want de situatie van december 2015 en deze van december 2015 zijn totaal verschillend !

Die twee rapporten weerspiegelen de situatie van het Italiaanse opvangnetwerk in 2015 en in het begin van 2016. Echter verslechterde de toestand in de loop van het jaar, vooral in Roma, waar de verzoekster zal overgedragen wordt (stuk 8).

Een recent artikel gepubliceerd om 29 november 2016 in de krant “Metro” toont dat erg serieuze zorgen bestaan op het kant van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de VN over de catastrofische toestand van asielzoekers en vluchtelingen in Roma en Milaan:

“Het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (HCV) heeft op dinsdag de municipaliteit van Roma gericht, zorgwekkend over de toestand van honderden migranten op doorvoer die op straat slapen, en duizenden asielzoekers die in squatts leven. “Het gaat om maanden dat wij de overheden waarschuwen over het probleem en het zorgen neemt maar toe”, heeft de HCV-woordvoester in Italië Carlotta Sami verklaard aan AFP, orgaan van de VN die heeft op dinsdag een brief aan de burgemeester van de hoofdstad gestuurd, Virginia Raggi (Movimento 5 Stelle, populistisch).

Sinds het sluiten een jaar geleden van de Baobab, een opvangcentrum beheerd door militanten dichtbij het treinstation Tiburtina, honderden migranten op doorvoer slapen elke nacht in alternatieve geïmproviseerde kampen regelmatig vernietigd door de Italiaanse overheid.”

In Milaan, een andere “op doorvoer” metropool, een “opvanghub” is gericht om te vermijden dat hopeloze migranten, die doorreizen naar het Noorden, op straat slapen, aldus Mevrouw Sami. “Nu dat de grenzen gesloten worden, komen diegene die proberen door te reizen terug”, heeft enkele dagen geleden Mevrouw Raggi op TV verklaard. “Eerst en vooral moeten de instromen naar Roma gestopt worden, aangezien dat de hoofdstad geen opvangcapaciteit meer heeft. Als wij honderd tenten nu installeren, zouden wij na twee dagen honderd meer oprichten” (stuk 3) (vrije vertaling).

Volgens officiële statistieken van het Europees Agentschap voor Grondrechten (stukken 4 en 5) (waarvan de verwerende partij hoogstwaarschijnlijk weet): “Aankomsten in Italië blijven toenemen, met ongeveer 27.050 mensen die in oktober 2016 via de zee aangekomen zijn, voornamelijk vanuit Nigeria, Eritrea, Gambia, Côte d'Ivoire, Guinee, Soedan, Mali, Senegal, Bangladesh en andere landen; veel dode mensen zijn ontdekt, kinderen inbegrepen. Tegelijkertijd stellen wij vast dat maar 3000 mensen zijn aangekomen in Griekenland. (vrije vertaling)”.

In november 2016 zijn aankomsten via de zee in Italië sterk gedaald met 14.040 mensen, ongeveer 4000 kinderen inbegrepen. Tegelijkertijd bereikten minder dan 2000 mensen de Griekse kusten (stukken 4 en 5).

De laatste twee maanden zijn er bijgevolg 42.000 mensen in Italië aangekomen. Men kan wel over een reële en massale instroom spreken. De verslagen die de verwerende partij vermeldt zijn dus niet meer actueel en geldig. Laatste verslagen van november en december 2016 (stukken 4 en 5, 14 en 15, stuk 16) verwijzen naar een erg zorgwekkende toestand qua asielopvang in Italië. Volgens UNHCR Update #7 september 2016, waren er op 30 september 2016, alle centra erin begrepen, een beetje meer dan 170.000 opvangplaatsen (stuk 7). Verzoekster vindt op het Internet geen cijfers over het aantal personen die in de maanden oktober en november 2016 de opvang in Italië hebben verlaten maar het is duidelijk dat dit aantal kleiner is dan die van aankomsten.

Het is dan zeker Italië die tegenwoordig verdraagt alleen alle inspanningen betreffende vluchtelingeninstromen naar Europa. Vandaag kan de situatie van asielzoekers in Italië worden vergeleken met de situatie in Griekenland en dus met een systematisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep.

Op 26 oktober 2016 heeft de NGO “Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione” de Italiaanse overheden geïnterpelleerd over de problematieke administratieve praktijken die de toegang tot de

asielprocedure bemoeilijken en over de structurele tekortkomingen van het onthaal- en opvangvoorzieningen (stuk 6).

Het blijkt niet uit de bestreden akte dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de recente massale instroom van asielzoekers in oktober en november 2016 en met de opeenvolgende ondercapaciteit in de opvangcentra. Bovendien toegeeft de verwerende partij zelf dat er inderdaad kritische bemerkingen gegeven worden door de bronnen waarnaar hijzelf verwijst.

Hierbij moet nog worden aangestipt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname. Verzoekster wijst erop dat de omstandigheden in de zaak Tarakhel, te weten kwetsbare vluchtelingen met een voorziene Dublinoverdracht naar Italië, dezelfde zijn als deze in casu. In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij erop dat verzoekster een alleenstaande vrouw zonder medische problemen is maar integendeel blijkt uit het administratieve dossier dat veel redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen (stukken 7,8, 9 en 10). De verwerende partij is zich bewust van deze problemen want verzoekster was dienovereenkomstig vrijgelaten (stukken 9 en 12).

Uit de bestreden akte blijkt dan niet dat een voldoende nauwkeurig en volledig onderzoek heeft plaatsgevonden over de kwetsbaarheid van de verzoekster en over de actuele opvangsituatie van de Dublinterugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming (CCE, 175 527 ; RVV 173 556, CCE).

In het licht van bovenstaande elementen bestaat er dus een reëel risico dat verzoeker niet opgevangen wordt, allerminst niet opgevangen wordt in omstandigheden die overeenkomen zowel met de vereisten van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de EU-Handvest, als met de vereisten van de Europees rechtstelsel inzake de rechten van asielzoekers, als ze in Italië word overgebracht.”

2.2.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregels of rechtsprincipes en van de wijze waarop deze door de bestreden beslissing worden geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij de artikelen 6 en 13 van het EVRM en het vertrouwensbeginsel door de bestreden beslissingen geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen. De inhoud verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit de uiteenzetting van haar middel blijkt ook dat verzoekster de motieven die ten grondslag liggen aan deze beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Gelet op de uitvoerige motivering inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest dient ook te worden aangenomen dat deze motivering verzoekster in staat stelt kennis te nemen van de redenen waarom verweerder een reëel risico in de zin van deze bepalingen bij overdracht aan Italië niet weerhield. Ook op dit punt is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en verzoekster slaagt er niet in enig gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.2.5. In de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag, op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 22, zevende lid van de Dublin III-verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

[...]

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

[...]”

Artikel 22, zevende lid van de Dublin III-verordening luidt verder:

“Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Het is in casu niet betwist dat verzoeksters vingerafdrukken werden geregistreerd in Italië wegens illegale binnenkomst en de Italiaanse autoriteiten nalieten tijdig te antwoorden op het aan hen gerichte overnameverzoek. Door louter te stellen dat een dergelijke stilzwijgende overeenkomst *“aanduidt dat de Italiaanse autoriteiten geen gevolg (kunnen) geven aan de verzoeken die hen gestuurd worden in het kader van de behandeling van asielaanvragen”* maakt verzoekster nog niet aannemelijk dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de wet heeft geoordeeld dat de behandeling van het asielverzoek, overeenkomstig de bepalingen van de Dublin III-verordening, in beginsel berust bij de Italiaanse autoriteiten.

2.2.6. Verzoekster betoogt in wezen dat een verwijdering naar Italië een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, en dat op deze grond verweerder met toepassing van artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening alsnog de verantwoordelijke lidstaat is/wordt dan wel gebruik had moeten maken van de zogenaamde soevereiniteitsclausule vervat in artikel 17, eerste lid van de voormelde verordening.

Artikel 3, tweede lid, tweede en derde paragraaf van de Dublin III-verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke

lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening stelt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

2.2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Spanje te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

2.2.8. Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-reglementering het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.2.9. Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.2.10. Allereerst wordt nagegaan of verzoekster aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van verzoekster er op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en de asielprocedure.

De Raad gaat aldus na of verweerder een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Voorafgaandelijk benadrukt de Raad in dit verband dat verweerder, door aan te geven dat verzoeksters vingerafdrukken door de Italiaanse autoriteiten enkel werden geregistreerd wegens illegale binnenkomst, en dus niet wegens het indienen van een asielaanvraag, en het vervolgens een overnameverzoek - en dus geen terugnameverzoek - betreft, hetgeen ook duidelijk blijkt uit het toegepaste artikel 22 van de Dublin III-verordening, duidelijk heeft aangegeven dat in casu een situatie voorligt van een asielzoeker die niet reeds asiel vroeg in Italië. Verzoekster weerlegt dit uitgangspunt niet.

Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden weigeringsbeslissing gesteld:

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer naar het eerder vermelde AIDA-rapport, waarin wordt gesteld

dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

En

"Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn."

En

"Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering."

Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, heeft geen enkele invloed op het gegeven dat er een individueel onderzoek zal zijn naar verzoeksters asielaanvraag. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22, zevende lid van de Dublin III-Verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en de asielaanvraag te behandelen. Uit het loutere niet-beantwoorden van het overnameverzoek kan niet zonder meer worden afgeleid dat de Italiaanse autoriteiten geen gevolg zouden kunnen geven aan de aan hen gerichte overnameverzoeken en al zeker niet dat deze een Dublin-terugkeerder geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure en vervolgens geen gepast onderzoek van het asielverzoek zouden verrichten.

Waar verzoekster, onder verwijzing naar een schrijven van de NGO "Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione" van 26 oktober 2016, stelt dat de Italiaanse overheden geïnterpelleerd werden door de NGO over de problematische administratieve praktijken die de toegang tot de asielprocedure bemoeilijken, wijst de Raad er op dat dit schrijven is opgesteld in het Italiaans en dat er geen vertaling werd bijgevoegd, zodat dit stuk overeenkomstig artikel 8 van het PR RvV niet in overweging wordt genomen. Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat de Italiaanse overheden geïnterpelleerd werden door de NGO over de problematische administratieve praktijken die de toegang tot het

asielprocedure bemoeilijken, stelling die aldus niet geverifieerd kan worden, toont verzoekster niet aan dat de asielprocedure systeemfouten bevat die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De vaststelling van verweerder dat verzoekster toegang heeft tot een daadwerkelijke asielprocedure en beroepsprocedure, wordt niet onderuit gehaald.

Verzoekster stelt verder dat er voor Dublin-terugkeerders in Italië onacceptabele opvangomstandigheden heersen.

De Raad benadrukt dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst wordt in de bestreden weigeringsbeslissing opgemerkt dat *“zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien”*.

Vervolgens wordt er, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”*

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 én in oktober 2016 nogmaals bevestigde dat de situatie voor asielzoekers in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het arrest M.S.S. en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië, en van de opvangvoorzieningen aldaar, op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland; EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 33).

Uit verdere lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. Verweerder heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft zich hoofdzakelijk gesteund op het door de *“European Council on Refugees and Exiles”* (ECRE) gecoördineerde project *“Asylum Information Database”* (Maria de Donato, *“Asylum Information Database - National Country Report - Italy”*, up-to-date tot december 2015, verder AIDA rapport genoemd) en op het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*“Schweizerische Flüchtlingshilfe”* - *“Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien”*, Bern, augustus 2016). Ook wordt verwezen naar het rapport *“L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les cotes italiennes”* van 9 juni 2014 van de Raad van Europa, naar het rapport *“Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”* van 9 september 2014 van AIDA, naar de *“Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”* van juli 2013 van het UNHCR, naar het artikel *“Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”* van 30 april 2015 van ECRE Weekly Bulletin, naar het rapport *“Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap”* van 1 oktober 2015 en naar het rapport *“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”* van 2016 van Amnesty International.

Verweerder komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse asielprocedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven, aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om de tekortkomingen het hoofd te bieden. Hij oordeelt dat deze bronnen geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders er per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de bestreden weigeringsbeslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië is geregeld. Verweerder baseert zich hoofdzakelijk op het AIDA-rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SHF-rapport van augustus 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Vooreerst vermeldt de bestreden weigeringsbeslissing dat uit dit AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Verweerder besluit vervolgens na lezing van het SHF-rapport van 2016 dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat Dublin-terugkeerders *“geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”*

Verder wordt, voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië, gesteld:

“Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15).”

Verweerder neemt bij zijn beoordeling tevens zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening:

“Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)”.

Verweerder besluit vervolgens: *“Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We*

verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les cotes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopieën van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Verweerder heeft aldus omstandig gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de verschillende in de bestreden weigeringsbeslissing weergegeven bronnen. Hierbij werd rekening gehouden met de grote instroom van asielzoekers en migranten die Italië blijft kennen en die Italië voor grote uitdagingen plaatst, doch aan de hand van gezaghebbende rapporten geoordeeld dat nog geen structurele problemen inzake de asielprocedure en de onthaal- en opvangvoorzieningen blijken.

Verzoekster kan, in het licht van voormelde omstandige motivering, niet zonder meer verwijzen naar of citeren uit het AIDA-rapport van december 2015 of het SFH-rapport van augustus 2016, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van verweerder – die de erin genomen standpunten, samen gelezen met informatie uit andere recente bronnen uit het jaar 2016, niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet zou nakomen – kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. Verzoekster kan zich er niet mee tevreden stellen louter te verwijzen naar pagina's in een rapport dat ook door verweerder wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Zij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten vast te stellen dat dit besluit in casu steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is.

Uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat het AIDA-rapport van december 2015 moet worden samen gelezen met het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016 en andere recente informatie, aangehaald in deze beslissing. Na lezing van deze rapporten stelt de Raad vast dat een onderscheid moet gemaakt worden tussen Dublin-terugkeerders, met name naargelang zij al dan niet reeds een asielaanvraag in Italië hebben ingediend.

Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, blijkt dat zij bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moeten indienen. Zij zullen een afspraak kunnen maken bij de bevoegde Questura – de migratiedienst van de Italiaanse politie – om een zgn. verbalizzazione te verkrijgen (p. 22 van het OSAR/SFH-rapport). Uit het rapport blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van de asielzoeker, quod in casu, de persoon in kwestie altijd zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. In de luchthavens van Rome en Milaan is er een NGO ter plaatse om advies en bijstand te verlenen aan Dublin-terugkeerders. Dublin-terugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, moeten hun aanvraag voorleggen aan de Questura waar de luchthaven zich bevindt (p. 23 van het OSAR/SFH rapport).

Deze NGO's kunnen blijkens de door verweerder gehanteerde rapporten van AIDA en SFH ook opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublin-terugkeerder begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, quod in casu, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn of haar vertrek uit Italië (SPRAR en CARA).

Uit het administratief dossier blijkt dat in casu een overdracht aan Italië via de luchthaven van Rome werd gepland. Uit het SFH-rapport blijkt dat de NGO die actief is op de luchthaven van Rome (Fiumicino) op voorhand wordt ingelicht van de komst van Dublin-terugkeerders. Bij aankomst worden Dublin-terugkeerders door de grenspolitie op het vliegtuig gezocht en worden zij begeleid tot het bureau van de Questura op de luchthaven alwaar zij worden geregistreerd. De NGO wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublin-terugkeerders en de stand van zaken in hun asielprocedure, zodat de NGO in staat is hen in te lichten en bij te staan. In Rome zal de NGO zich organiseren om opvang te zoeken voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië en waarvoor de Questura van Rome bevoegd is voor de verdere behandeling van de asielaanvraag. Het

rapport meldt dat Dublin-terugkeerders soms de nacht moeten doorbrengen op de luchthaven, maar dat meer dan twee nachten uiterst zeldzaam is. Het bureau van de grenspolitie is open van maandag tot vrijdag tot 14 uur. Zij die buiten de kantooruren komen, moeten dus wachten tot het bureau open gaat. Ook op de luchthaven van Milaan is verder een NGO actief die Dublin-terugkeerders bijstaat en adviseert. Het rapport concludeert dat Dublin-terugkeerders die aankomen in Rome of Milaan toegang hebben tot een NGO die bijstand kan verlenen aan personen die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië, wat in deze het geval is (p. 25-26). De vaststelling van verweerder dat er in Rome en Milaan een NGO operationeel is die bijstand verleent aan Dublin-terugkeerders berust dus op correcte gronden.

Verzoekster lijkt in twijfel te trekken dat op de luchthavens van Rome en Milaan daadwerkelijk NGO's aanwezig zijn die bijstand verlenen aan Dublin-terugkeerders die een asielaanvraag willen indienen. Zij brengt op dit punt evenwel geen enkel begin van bewijs aan dat haar twijfel kan rechtvaardigen en weerlegt zodoende het gestelde hieromtrent in de bestreden weigeringsbeslissing, dat steun vindt in de geraadpleegde rapporten, geenszins. De Raad wijst er in dit verband ook op dat in het SFH-rapport de thans opererende NGO's bij naam worden genoemd, met name de NGO ITC in de luchthaven van Rome en de NGO Cooperativa Integra in Milaan (blz. 25 en 26). Door te benadrukken dat slechts één NGO per luchthaven actief zou zijn, weerlegt verzoekster andermaal nog niet dat zij bij aankomst in Italië zal kunnen terugvallen op een NGO die haar bijstand kan bieden. Zij benadrukt verder dat de Italiaanse autoriteiten waar zij een beroep doen op NGO's hun verantwoordelijkheid ontlopen. Verweerder kan evenwel in redelijkheid rekening houden met de structurele aanwezigheid van NGO's op de luchthavens van Rome en Milaan waar Dublin-terugkeerders aankomen en de rol die deze op zich nemen om deze Dublin-terugkeerders te helpen bij het indienen van een asielaanvraag en het verkrijgen van opvang, te meer daarnaast voldoende blijkt dat de Italiaanse autoriteiten zelf structurele maatregelen nemen om in opvang te voorzien voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders en zich ter zake niet onverschillig opstellen. Er blijkt ook geenszins dat lidstaten, middels subsidiëring en dergelijke, welbepaalde taken niet kunnen overlaten aan NGO's. Aldus toont verzoekster nog niet aan dat het opvangsysteem zoals dit thans bestaat in Italië dermate structurele tekortkomingen kent dat asielzoekers niet langer aan dit land kunnen worden overgedragen en ontkracht zij ook geenszins de vaststelling van een sterk verhoogde opvangcapaciteit in de laatste jaren en blijvende maatregelen die in dit verband worden voorzien door de Italiaanse autoriteiten. Voorts blijkt uit het SFH-rapport dat de NGO in Rome wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublin-terugkeerders en de stand van zaken in hun asielprocedure, zodat de NGO in staat is hen in te lichten en bij te staan (blz. 25). Aldus kan verzoekster niet dienstig voorhouden dat de NGO geen inlichtingen krijgt over de overgedragen persoon, minstens maakt zij dit door haar gestelde niet aannemelijk. Waar verzoekster betoogt dat uit het SFH-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders vaak de eerste nachten in de luchthavens moeten doorbrengen zonder matras en deken, wordt er op gewezen dat in het genoemde rapport wordt aangestipt dat dit het gevolg is van het feit dat het bureau van de grenspolitie open is van maandag tot vrijdag tot 14u, zodat de personen die in de luchthaven aankomen buiten de openingsuren in de luchthaven moeten wachten. In casu blijkt niet dat verzoekster niet kan verzoeken dat zij wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten op een ogenblik dat het bureau van de grenspolitie is geopend en dat verweerder hiermee geen rekening zou houden. Verzoekster maakt ook nog niet aannemelijk dat indien zij gedurende hooguit enkele nachten moet overnachten op de luchthaven dit voor haar zou neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling, waartoe een hoge drempel geldt, of dat aldus sprake is van de vereiste systematische tekortkomingen.

Uit het AIDA-rapport blijkt verder dat Dublin-terugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (p. 67). Het AIDA rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Uit het vermeld AIDA-rapport (p. 60 e.v.) blijkt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt dat deze CAS worden beheerd door diverse instellingen, met name gemeenten, privé-organisaties of NGO's. De NGO die actief is op de luchthaven te Rome, ontvangt een lijst met beschikbare CAS plaatsen. Indien er geen

beschikbare CAS plaatsen zijn, dient de NGO zich te richten tot de prefectuur om een ander opvangadres te verkrijgen. Hieruit blijkt dus dat de NGO te Rome voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals verzoekster, in eerste instantie een opvangplaats zal voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Tenslotte wijst de Raad er nog op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65).

Uit het AIDA-rapport blijkt verder dat asielzoekers in het algemeen in de eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat zij niet binnen een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kan in de informatie die verzoekster ter zake naar voor brengt geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS, CARA of SPRAR centra, in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoeksters grondrechten zouden aantasten.

Verzoekster stelt dat er geen specifieke opvangstructuren meer zijn voor de in toepassing van de Dublin III-Verordening overgedragen personen en dat het SFH-rapport meldt dat deze personen meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden overgebracht in afwachting van een toewijzing naar andere opvangstructuren en verwijst naar grootschalige problemen en naar de verzadiging van het Italiaanse opvangnetwerk. Zij betoogt dat aldus het gestelde in het AIDA-rapport dat er geen gewag wordt gemaakt van problemen in het reguliere opvangnetwerk, gelet op het SFH-rapport, niet langer actueel en dus relevant zou zijn. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing de opvangsituatie in Italië voor Dublin-terugkeerders niet louter heeft beoordeeld op basis van dit AIDA-rapport, doch wel degelijk ook rekening houdende met de bevindingen in het SFH-rapport. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt erkend *“dat ‘Dublin terugkeerders’ intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk”* en wordt inderdaad vastgesteld dat het AIDA-rapport geen gewag maakt van problemen ter zake. Voorst wordt in de bestreden weigeringsbeslissing evenwel ook erkend dat het SFH-rapport wel degelijk nog gewag maakt van tekortkomingen doch volgens verweerder niet in die mate en op een dergelijk schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Daarenboven wordt in de bestreden weigeringsbeslissing gewezen op het feit dat in het AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten en dat in het SFH-rapport ook wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen. Ten slotte wordt nog de aandacht gevestigd op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk. Verweerder heeft zich dus geenszins louter gesteund op het AIDA-rapport van december 2015, doch ook het SFH-rapport van augustus 2016 alsook andere recente informatie uit 2016 bij zijn beoordeling betrokken. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat verweerder zich bij zijn beoordeling zou hebben gesteund op achterhaalde informatie, zonder de meer recente informatie te betrekken. Door verder louter te stellen dat het SFH-rapport verwijst naar grootschalige problemen en naar de verzadiging van het Italiaanse opvangnetwerk gaat verzoekster voorbij aan de argumentatie van verweerder waarom volgens hem aldus nog geen sprake is van systematische problemen en beperkt zij zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden weigeringsbeslissing wordt vastgesteld, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom zij meent dat de vaststellingen van verweerder feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van verweerder van de informatie uit het AIDA-rapport en het SFH-rapport in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Verzoekster betoogt vervolgens dat het AIDA-rapport en het SFH-rapport de situatie in Italië in 2015 en begin 2016 weerspiegelen en de situatie sindsdien nog is verslechterd, vooral in Rome, waarnaar zij zal worden overgedragen. Ter staving hiervan verwijst zij allereerst naar een stuk 8, dat evenwel een mail betreft waarin een persoon verslag doet van een bezoek aan verzoekster in het gesloten centrum in België. Dit stuk handelt aldus geenszins over de situatie in Italië. Verder wijst verzoekster op een op 29 november 2016 in de krant *“Metro”* gepubliceerd artikel, getiteld *“Crise des migrants – Le Haut*

commissariat de l'ONU aux réfugiés somme la ville de Rome de faire mieux", waaruit zou blijken dat het UNHCR serieuze zorgen uit "over de katastrofische toestand van asielzoekers en vluchtelingen in Roma en Milaan". Uit een lezing van het genoemde artikel blijkt evenwel dat dit betrekking heeft op migranten in transit en op erkende vluchtelingen. Dit artikel is dan ook niet toepasselijk op de situatie van verzoekster als Dublin-terugkeerder naar Italië die aldaar nog geen asiel heeft aangevraagd. Verzoekster roept dit artikel dan ook niet dienstig in.

Verder laat verzoekster aan de hand van officiële statistieken van het Europees Agentschap voor Grondrechten gelden dat in oktober en november 2016 een kleine 42.000 mensen in Italië zijn aangekomen, zodat er sprake is van een reële en massale instroom en de in de bestreden weigeringsbeslissing vermelde verslagen niet meer actueel zouden zijn. Tevens wijst zij er op dat er "(v)olgens UNHCR Update #7 september 2016 (...) op 30 september 2016, alle centra erin begrepen, een beetje meer dan 170.000 opvangplaatsen (waren)". Verzoekster wijst verder nog op twee stukken van de Internationale Organisatie voor Migratie waaruit moet blijken dat in 2016 meer migranten en asielzoekers toekwamen in Italië dan in Griekenland, gelet op een volgehouden migratiedruk op Italië en een daling van de migratiedruk op Griekenland als gevolg van het akkoord tussen de Europese Unie en Turkije. Er is sprake van 177.529 personen die in 2016 via Italië Europa zijn binnengekomen, in vergelijking met 153.842 in 2015. Uit het loutere gegeven dat er in oktober en november 2016 in Italië een kleine 42.000 personen via de zee zijn toegekomen of de totale migratiedruk in 2016 is gestegen tot 177.526 personen, kan evenwel niet worden afgeleid dat al deze personen ook effectief nood hebben aan opvang, of dat er heden een structureel probleem qua opvang zou zijn in Italië, te meer nu, hoewel verzoekster voorhoudt dat het aantal opvangplaatsen in Italië op 30 september 2016 een beetje meer dan 170.000 betreft, er geen cijfers worden aangebracht over het aantal personen die in de maanden oktober en november 2016 de opvang in Italië hebben verlaten en in de bestreden weigeringsbeslissing de aandacht wordt gevestigd op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk. Het door verzoekster naar voor gebrachte aantal opvangplaatsen eind september 2016 van 170.000 lijkt ook te bevestigen dat blijvend werk wordt gemaakt van een uitbreiding van het aantal opvangplaatsen. Door het louter aanbrengen van enkele recente cijfergegevens inzake aankomsten in Italië zonder dat hieraan door het Europees Agentschap voor Grondrechten of de Internationale Organisatie voor Migratie concrete conclusies worden verbonden met betrekking tot de opvangcapaciteit in Italië, toont verzoekster niet aan dat de bestreden weigeringsbeslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd genomen of dat de rapporten waarop verweerder zich steunde niet langer relevant of achterhaald zouden zijn. Deze cijfers bevestigen eerder dat de instroom zoals Italië deze ook reeds in 2015 kende aanhoudt en ondanks dat er nog sprake is van een toename in 2016 kan op basis van voormelde bronnen niet worden afgeleid dat deze toename zodanig is dat deze tot gevolg heeft dat, rekening houdende met de toegenomen opvangcapaciteit, alsnog systematische tekortkomingen ontstaan. In het licht hiervan, en nu niet blijkt dat deze cijfers dan leiden tot een "ondercapaciteit in de opvangcentra", blijkt niet dat deze cijfers specifiek in rekening dienden te worden gebracht. De Raad herhaalt in dit verband ook dat het EHRM in oktober 2016 geen enkele aanleiding zag om in het licht van de blijvende instroom in de loop van 2016 af te wijken van zijn eerdere rechtspraak en andermaal oordeelde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië, en van de opvangvoorzieningen aldaar, op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 33).

Verzoekster verwijst in dit verband ten slotte nog naar een artikel "*De la fragilité du système d'asile italien*" van 15 augustus 2016 van een freelance journalist waarin wordt gesteld dat het Italiaanse opvangsysteem moeite heeft om aan de vraag te voldoen en waarin sprake is van een verdubbeling van het aantal asielzoekers in het Italiaanse opvangsysteem omdat het moeilijker wordt om door te reizen naar het noorden van Europa. Er wordt een Italiaanse onderzoeker van Statewatch aangehaald die van mening is dat het opvangsysteem niet volstaat. Er wordt verder ingegaan op de situatie van pas toegekomen bootvluchtelingen en waarbij wordt aangestipt dat zij niet steeds toegang hebben tot juridische bijstand en gewezen op moeilijkheden om deze migranten op te volgen. Verder uit Oxfam Italia haar bezorgdheid over de massale afgifte van beslissingen van binnenkomstweigering en van uitwijzing aan dergelijke migranten die vervolgens veelal in de illegaliteit verdwijnen. Er wordt verder aangestipt dat een asielprocedure in Italië tot twee jaar kan duren. De Raad benadrukt allereerst dat niet blijkt dat de situatie voor migranten en asielzoekers die toekomen in de havens van Italië en in de zogenaamde "hotspots" in deze relevant is, nu verzoekster die nog niet eerder asiel vroeg in Italië overeenkomstig de Dublin III-verordening wordt overgedragen aan Italië en de voorliggende rapporten

duidelijk stellen dat in deze situatie verzoekster toegang heeft tot de asielprocedure en zij bij aankomst steun kan krijgen bij het verkrijgen van een opvangplaats. Er blijkt niet dat verzoekster als Dublin-terugkeerder in een van de zogenaamde “hotspots” zal terechtkomen. De thans aangebrachte informatie is verder wezenlijk niet recenter dan het SFH-rapport van augustus 2016. Nu het SFH-rapport niet enkel specifiek is toegespitst op Dublin-terugkeerders doch ook is gesteund op een ruimer onderzoek dan blijkt uit dit aangehaalde artikel, dient de voorkeur te worden gegeven aan dit SFH-rapport. In het aangehaalde artikel wordt verder bevestigd dat er nog sprake is van tekortkomingen in de opvangvoorzieningen, doch op basis van een algemene stellingname van een onderzoeker toont verzoekster nog niet aan dat verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing dan op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat nog niet blijkt dat er sprake is van tekortkomingen in die mate en op een zodanige schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Er is verder inderdaad sprake van een toename van asielzoekers die moeten worden opgevangen in het opvangsysteem, doch in dit verband heeft verweerder ook gewezen op een sterk toegenomen opvangcapaciteit in de voorbij jaren alsook blijvende plannen om de opvangcapaciteit te verhogen. De Raad wijst andermaal op het arrest van het EHRM van 4 oktober 2016 in de zaak Ali e.a. v. Zwitserland en Italië (nr. 30474/14) dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië, en van de opvangvoorzieningen aldaar, op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. Het louter wijzen op de duur van de asielprocedure toont andermaal nog niet aan dat verzoekster niet kan terugvallen op een adequate asielprocedure in Italië of dat zij aldaar geen opvang kan verkrijgen.

Waar verzoekster nog voorhoudt dat de situatie van asielzoekers vandaag Italië kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland en dus een systematisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zoals blijkt uit onderhavig arrest slaagt verzoekster er niet in de pertinente motieven van de bestreden weigeringsbeslissing te weerleggen.

Voor zover verzoekster ten slotte andermaal verwijst naar een schrijven van de NGO “*Associazione per gli Studi Giuridici sull’Immigrazione*” van 26 oktober 2016, wordt er op gewezen dat dit schrijven is opgesteld in het Italiaans en dat er geen vertaling werd bijgevoegd, zodat dit stuk overeenkomstig artikel 8 van het PR RvV niet in overweging wordt genomen. Met de loutere stelling in het verzoekschrift dat de Italiaanse overheden geïnterpelleerd werden door de NGO over de structurele tekortkomingen van de onthaal- en opvangvoorzieningen, stelling die aldus niet kan worden geverifieerd, toont verzoekster niet aan dat de opvangvoorzieningen systeemfouten bevat die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

In het licht van wat voorafgaat blijkt dat noch de uiteenzettingen van verzoekster noch de voorliggende informatie uit het administratief dossier en zoals bijgebracht door verzoekster toelaten om vast te stellen dat zij verstoken zal blijven van adequate opvang bij een terugkeer naar Italië.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

De stukken die verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt en haar uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de reeds aangehaalde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land tegen te houden (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.2.11. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of verweerder voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Verzoekster maakte tijdens haar gehoor op 5 september 2016, gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft om zich te verzetten tegen een overdracht aan Italië, geen gewag van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar eerdere verblijf in Italië die door haar werden ervaren als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest of die zouden wijzen op een dergelijk reëel risico. Zij verklaarde geen problemen te hebben met Italië, wanneer haar rechten er gerespecteerd worden.

Verzoekster wees tijdens haar gehoor op maagproblemen en reuma aan de voeten. Verweerder stelde evenwel vast dat zij tijdens de duur van de asielprocedure geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië in de weg zouden staan of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verweerder stelde hierbij ook vast dat er geen aanwijzingen voorliggen dat verzoekster in haar hoedanigheid van asielzoeker in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Onder verwijzing naar het AIDA-rapport wees verweerder er op dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel juridisch als in de praktijk en er hieromtrent geen melding wordt gemaakt van structurele tekortkomingen. Op geen enkele wijze betwist verzoekster deze voorziene motivering.

Thans brengt verzoekster nieuwe stukken aan waaruit blijkt dat zij een fietsongeval heeft gehad als gevolg waarvan zij een operatie diende te ondergaan en waaruit blijkt dat een tweede operatie was gepland op 7 januari 2017. Zij legt een medisch stuk voor van het AZ ziekenhuis in Turnhout van 23 november 2016 waaruit een opname blijkt van 22 tot en met 24 november 2016 wegens een osteosynthese van de enkel en een noodzaak tot het plaatsen van een syndesmoseschroef. Er wordt aangeduid dat het postoperatief verloop ongecompliceerd verliep. De nabehandeling bestaat uit een rustgips gedurende zes weken, daarna steunen gedurende twee weken en na tien weken kan de syndesmoseschroef worden verwijderd. Gelet op de revalidatieperiode werd verzoekster vrijgesteld, doch ter terechtzitting stelt verweerder dat de bestreden beslissingen blijven behouden en hij zich aldus het recht voorbehoudt om verzoekster alsnog over te dragen van zodra dit medisch mogelijk is. Op 17 februari 2017 maakt verzoekster nog volgende medische stukken over aan de Raad: medische attesten van 23 december 2016 dat zij wordt opgevolgd voor genitale mutilatie type infibulatie met urine-incontinentie, dysmenorree en psychisch lijden tot gevolg, waarvoor een – niet nader toegelichte - regelmatige medische follow-up en geschikte behandeling en een consult bij een psycholoog worden voorgesteld en voor de fractuurluxatie van de rechter enkel waarvoor zij heden een ‘walker brace’ heeft en zij op 13 januari 2017 een controle-afspraken heeft bij de orthopedist; een afspraakbevestiging bij het AZ ziekenhuis van Turnhout op 2 maart 2017.

In dit verband benadrukt de Raad dat niet blijkt dat deze elementen verweerder gekend waren bij het nemen van de thans bestreden beslissingen. Er blijkt niet dat verzoekster deze gegevens voorafgaandelijk aan het nemen van deze beslissingen kenbaar maakte aan het bestuur en evenmin dat verweerder enige onzorgvuldigheid kan worden verweten waar hij hiervan geen kennis had. Verweerder stelde verzoekster zo in de mogelijkheid tijdens het Dublin-gehoor eventuele gezondheidsproblemen naar voor te brengen en verzoekster diende te weten dat indien zich op dit punt naderhand alsnog ontwikkelingen doordeden die zich konden verzetten tegen een overdracht zij het bestuur hiervan in kennis diende te stellen. Aldus blijkt wezenlijk niet dat deze elementen aanleiding kunnen geven tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissingen. Daarenboven wijst de Raad er op dat de vrijstelling van verzoekster aantoont dat verweerder deze medische elementen wel degelijk nog in rekening heeft gebracht en een overdracht aan Italië heeft uitgesteld gelet op de revalidatieperiode. De thans voorliggende stukken wijzen wezenlijk verder niet langer op een nood aan actuele, verdere behandeling van de opgelopen fractuur. De recentste medische stukken maken nog gewag van een “walker brace” en controle-afspraken op 13 januari 2017 en op 2 maart 2017 doch verzoekster laat na op 17 februari 2017 of ter terechtzitting te duiden wat de bevindingen van de controleafspraken op 13 januari 2017 waren. Enige nood aan een concrete, verdere behandeling blijkt niet, en wezenlijk zelfs evenmin dat de “walker brace” nog is vereist. Er blijkt ook niet dat zij in Italië dan eventueel niet langer kan beschikken over deze “walker brace”. Evenmin blijkt dat verzoekster actueel nog verhinderd zou zijn te reizen gelet op deze medische problemen en op geen enkele wijze geeft verzoekster ook aan dat zij de verdere medische zorgen of opvolging hiervoor dan niet kan verkrijgen in Italië. Wat de genitale mutilatie type infibulatie met urine-incontinentie, dysmenorree en psychisch lijden betreft, blijkt verder niet dat hiervoor in België reeds enige medische behandeling zou zijn opgestart. Buiten een consult bij een psycholoog wordt ook niet concreet geduid welke behandeling en opvolging hiervoor zijn vereist. De

voorliggende medische stukken op dit punt wijzen niet op een onmogelijkheid om te reizen en verzoekster maakt andermaal niet aannemelijk dat zij hiervoor in Italië niet kan worden behandeld.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er actueel nog sprake is van dringende medische zorgen en evenmin dat zij enige aangepaste opvangstructuur behoeft of specifieke opvangnaden heeft. De Raad herhaalt verder dat verzoekster wezenlijk niet betwist dat zij in Italië als asielzoeker toegang zal hebben tot de gezondheidszorg en dat ter zake geen structurele tekortkomingen blijken. Hoewel verzoekster als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, blijkt niet dat in haar concrete situatie individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse instanties. Immers toont zij nog niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

In recente rechtspraak bevestigt het EHRM dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich ook niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22, zevende lid van de Dublin III-verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Verzoekster brengt geen concrete aanwijzingen aan dat zij zich bij aankomst in Italië niet zal kunnen wenden tot de bevoegde autoriteiten voor het indienen van een asielaanvraag en voor het verkrijgen van bijstand en opvang. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport en het SHF-rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat verzoekster bij aankomst in Italië aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat bijkomende garanties dien(d)en te worden gevraagd.

2.2.12. Met betrekking tot de door verzoekster doorheen haar middel aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

2.2.13. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoon. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

2.2.14. Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, blijkt verder ook niet dat verzoekster zich dienstig kan steunen op artikel 3, tweede lid van de Dublin III-verordening opdat België verantwoordelijk is of zou worden voor de behandeling van haar asielaanvraag. In het licht van voormelde vaststelling dat ook op individuele gronden verzoekster niet aannemelijk maakt dat bij overdracht aan Italië sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM, kan evenmin worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van een asielzoeker te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd. Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening blijkt evenmin.

2.2.15. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval. Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissingen zijn genomen met miskennis van de op dat ogenblik voorliggende gegevens of

op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn. Een miskenning van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.16. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.17. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.18. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS